

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul I, Nr. 13av / 26 iulie 2015

Postul și iertarea

Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.

Când postiți, nu fiți triști ca fărnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.

Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. (Matei 6:14-18)

Iertarea

Omul care este într-o relație cu Dumnezeu, care se gândește la Dumnezeu, care aspiră, care așteaptă ceva de la Dumnezeu, când află că Dumnezeu îi condiționează iertarea păcatelor sale de iertarea pe care el însuși o acordă semenului său, va prinde curaj, va insista și va investi mai multă energie în a dobândi această iertare, străduindu-se să ierte el însuși. În al doilea rând, însă, este foarte important de știut că exercițiul relației îl face omul mai întâi cu semenul său. Sfântul Ioan

Evangelistul spune că nu poate cineva să-L iubească pe Dumnezeu, dacă nu iubește pe semenul său.

Prin urmare, cine nu are o relație cu semenii săi, nu poate spera la o relație cu Dumnezeu. Iar cine nu iartă pe semenul său, nici nu poate avea o relație cu acela, pentru că iertarea este singura cale de a menține sau reface relația cu semenul. Nu există altă cale. Ne putem da seama ușor de acest lucru.

Neputințele noastre generează permanent conflicte și tensiuni între oameni, între prieteni, între soți, între părinți și copii, între vecini, între colegi.

Nu există altă cale de depășire reală și în fapt a conflictelor, a tensiunilor, a certurilor decât iertarea. Iertarea este cea care elimină totul. Mai sunt acordurile bilaterale, mai sunt tratatele de pace, dar acelea nu sunt decât niște convenții, care proclamă împăcarea în exterior, dar nu o asigură și la nivel interior, adică nu elimină atitudinea de război, ci elimină numai războiul.

Vedem și noi, chiar la nivelul relațiilor noastre interumane, că nefiind eliminată atitudinea de război față de celălalt, orice pact este vulnerabil și poate dispărea în

orice clipă. (...)

Nu poate fi înțeleasă însemnătatea vitală a iertării decât de aceia care au înțeles că cel mai important lucru pentru viața lor este relația cu cei din jur, și, mai mult decât atât, calitatea acestei relații.

Cel care iubește cu adevărat, cel căruia i se topește inima de dor după o persoană dragă, cel care trăiește bucuria vederii prietenilor, acela va înțelege cât de necesară și benefică este iertarea pentru recuperarea relației, atunci când aceasta este afectată de slăbiciunile noastre sau de ispitele venite de la terți sau de la vrajmașul.

Altfel, discuția despre iertare este neconvingătoare. (...)

Nu poate înțelege și nu poate râvni iertarea de la Dumnezeu cineva care nu-L iubește pe Dumnezeu. Și încă un lucru: Nu poate înțelege și nici practica iertarea cel stăpânit de îndreptățirea de sine. Acela va fi permanent blocat în argumentele care-i justifică atitudinea sa față de ceilalți. Cine este obsedat de dreptate nu poate ierta, pentru că nici nu poate iubi. Acela percepe viața la schimb, mercantil: așteaptă mereu să primească atât cât dă. Omul smerit, omul care-și vede întâi de toate propriile neputințe și este preocupat să nu greș-

-ească semenilor acela va fi dispus să ierte la nesfârșit. (...) A cere iertare este semnul recunoașterii greșelii, al căinței. Dar dacă am puterea și tăria să iert fără să mi se ceară, este cu atât mai bine. Numai așa mă împac eu, înlăuntrul meu, cu celălalt. (...) Eu, cu sufletul meu și cu mintea mea, merg lejer către celălalt, merg în întâmpinarea lui, ceea ce este foarte important. Atitudinea de iertare care vine unilateral îl determină, după mărturia Evangheliei Mântuitorului Hristos, și pe celălalt să lepede armele războiului. Iertarea este cea mai eficientă cale de împăcare! Singura reală, insist! Cine nu crede, să o probeze! (...)

Postul

Cât despre post, acesta este o atitudine de înfrânare. Știm cu toții ce înseamnă postul!

Ne abținem de la lucruri bune și plăcute, ne abținem făcând exercițiul sacrificiului. Sacrificăm propria noastră plăcere, bucuria care vine din alimente, din evenimente plăcute. În perioada postului, cum este bine știut, ne abținem și de la petreceri, de la întâlniri care ne oferă desfătări de orice fel. Prin urmare, postul este un exercițiu de autocontrol, de aceea este foarte binevenit. Este un exercițiu de verificare și de întărire a puterii noastre de stăpânire asupra dorințelor, a poftelor trupului, dintre care cea mai puternică este cea a pânteceleui.

Dacă-mi îngăduiți comparația, ușor prozică, postul este verificarea sistemului nostru de frânare și întreținerea lui. Un om care nu postește poate pierde complet capacitatea de a se autocontrola și pierde stăpânirea de sine. Cât de important este ca omul să fie stăpân pe sine?! Ptăi, dacă nu stăpânește el pofta pânteceleui, va fi el însuși stăpânit de către aceasta și din stăpân devine rob. Sfântul Antonie cel Mare spune: „Stăpânește-ți limba și

pântecele și te vei mântui!”. Postul, însă, suportă și un risc, despre care se vorbește în Evanghelia de astăzi; acela al părerii de sine, al satisfacției că ai realizat o anumită performanță postind, și al dorinței ca această performanță să fie cunoscută de cei din jur, pentru un câștig de imagine. (...) Să nu vi se pară lucru neînsemnat. Întâi de toate, dacă era neînsemnat nu se oprea Mântuitorul asupra lui.

În al doilea rând, nu cu mult efort, am putea, fiecare dintre noi, să constatăm că majoritatea faptelor noastre au în vedere imaginea noastră în ochii celorlalți. Lucrul acesta a devenit un automatism.

Să nu mai vorbim despre faptul că, imaginea, brand-ul, este un indicator valoric de mare preț în civilizația actuală. Dacă postim să fim văzuți de oameni, ne-am luat plata, spune Mântuitorul. Care plată? Păi, aceea de a fi văzuți de oameni și de a câștiga în imagine. Dar nu acesta este scopul și rostul postului. Aceasta este o investiție, aparent profitabilă, dar în fond foarte păguboasă.

Domnul Iisus ne spune, și de data aceasta, să investim în Dumnezeu. Să postim, nu pentru a fi văzuți de oameni, ci, în ascuns, pentru a fi văzuți de Dumnezeu, Care vede în ascuns. Rostul postului este să ne perfectăm pe de o parte aparatul de autocontrol, iar, de cealaltă parte, să participăm printr-o atitudine de sobrietate sau printr-un sacrificiu de sine asumat la viața Bisericii, care actu-

alizează ciclic evenimentele cruciale din viața Mântuitorului. (...) Un alt aspect al postului este acela că ne ajută să ne subțiem vederea duhovnicească sau înțelegerea lucrurilor. Să înțelegem că a exista nu înseamnă numai a ne hrăni organismul cu cele necesare vieții biologice, ci existența poate fi dusă la un nivel mult mai ridicat, pe care noi îl numim spiritual sau duhovnicesc, care este domeniul relațiilor dintre oameni, sau nivelul relației noastre cu Dumnezeu.

Nivelul duhovnicesc de existență este a exista nu la nivelul lucrurilor, ci la nivelul rațiunilor lucrurilor, adică în deplină conștiință a sensurilor ultime ale lucrurilor. Iar lucrurile au sens numai așezate în spațiul relațiilor dintre oameni întreolaltă și dintre oameni și Dumnezeu. Cine nu crede, să probeze! (...)

Postul ajută să se înmoaie inima, să se despierrească inima. Mintea se îngreuiază de la buna petrecere, de la modul de viață egoist, al plăcerilor și al bucuriilor pe care ni le aduce mâncarea, pe care ni le aduc evenimentele plăcute din viața noastră. (...) Eu îndemn pe fii mei duhovnicești, pe cei care sunt în jurul meu și pe studenți să țină cu rigoare postul, chiar și atunci când sunt invitați la o masă festivă. Oricine cunoaște perioadele postului și ar trebui, discret, să-i respecte pe cei care postesc, așa cum și cei care postesc trebuie să-i respecte pe cei care nu postesc. Mă impresionează cât de multă lume postește în România!

Atunci, haideți să cerem și semenilor noștri care fac mese în această perioadă, să fie mai atenți cu noi și să nu ne provoace, să le programeze în perioade când nu este post. Îi rugăm, nu le impunem. [...]

Sursa: Pr. Constantin Coman, „Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, București, 2010

„Doamne, bine este să fim noi aici” (Matei 17, 4)

La Schimbarea la Față Mântuitorul a permis ascunsei Lui slave dumnezeiești să se reverse în toată stralucirea ei asupra Persoanei Sale. Lumina Mântuitorului de pe Tabor nu era o lumină de împrumut, venind din afară ci, dimpotrivă, era o izbucnire ca de fulger din acea nemăsurată dumnezeire pe care Mântuitorul o poseda integral și o ținea ascunsă. (...)

Astfel, prin izbucnirea dumnezeirii Lui ascunse, vrea să le arate că moartea Sa pe Cruce nu avea să fie un final tragic, ci o cale spre Înviere, că Patima Lui era de fapt o Patimă de bună voie și liber consimțită, din iubire pentru mântuirea oamenilor.

Strălucirea Feței Mântuitorului era astfel supremul punct de sprijin necesar pentru a depăși marea încercare ce avea să vină asupra Apostolilor. De fapt, de strălucirea acestui chip al Mântuitorului își va aminti Petru după lepădarea de Hristos și va plânge cu amar. De strălucirea acestui chip își va fi adus aminte și Apostolul Ioan în credințioșia și statornicia lui neabătută, când I-a urmat lui Hristos până la picioarele Crucii.

Lumina feței Domnului arătată pe Tabor este o prevestire a chipului de fulger al Mântuitorului, înviat și preamărit - chip care avea să-l cucerească și pe Pavel când se afla pe drumul Damascului, transformându-l total, din cumplit prigonitor, în cel mai renumit Apostol.

În sfârșit, chipul ce a strălucit pe Tabor este o prefigurare a chipului cu care vom învia noi înșine în ziua învierii de obște, pe chipul Mântuitorului aveau să se îndrăgostească de-a lungul istoriei toți purtătorii de Dumnezeu, părinți

și frați din lume și din mănăstiri. (...) El vrea să fie împreună cu noi, prezent și active în toate: „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20) - ne asigură El și adaugă: „Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20).

Pentru El nu sunt porți închise. Hristos poate pătrunde peste tot, deci și în noi. Dar pentru că respectă libertatea fiecăruia, așteapta ca noi înșine să ne limpezim și să-I facem loc în viața noastră, în familia noastră, în societatea noastră.

Praznicul de astăzi tocmai la aceasta ne cheamă pe fiecare dintre noi: la o schimbare lăuntrică, la limpezire, la iluminare, la conformarea vieții noastre la voia cea sfântă a lui Dumnezeu, Care totdeauna vrea binele și fericirea noastră, a tuturor oamenilor.

Însuși cuvântul dumnezeiesc, care a răsunat astăzi pe Tabor, la aceasta ne cheamă, zicând: „Acesta este Fiul meu Cel iubit... pe Acesta

să-L ascultați” (Matei 17, 5). E ca și cum Dumnezeu-Tatăl ne-ar zice: „Schimbați-vă la față din adânc, toți și toate, după exemplul Fiului Meu. Fiți blânzi și smeriți cu inima, ca El.

Fiți îngăduitori unii cu alții, nu vă urâți și nu vă disprețuiți unii pe alții, ci trăiți în pace, în bună înțelegere și în dragoste unii cu alții, ca niște frați buni, ca niște adevărați copii ai Mei, vă zic Eu, Tatăl vostru. Iubiți-vă unii pe alții, iubiți-vă cu fapta și cu adevărul, așa cum v-a învățat El, spre binele și fericirea voastră”.

Ascultându-L pe El și împlinindu-I porunca dragostei, va străluci și peste noi lumina cea pururea fiitoare a Feței Lui. Să nu uităm, frați creștini, că Schimbarea la Față a Mântuitorului începe pe când El se ruga. Și schimbarea noastră lăuntrică trebuie să înceapă tot cu rugăciunea, cu ajutorul harului dumnezeiesc, pentru că singuri, numai cu propriile noastre puteri, nu ne putem schimba.

De aceea, să nu încetăm a ne ruga lui Dumnezeu, Maicii Domnului și tuturor Puterilor cerești, să ne lumineze mintea, inima și viața cu lumina adevărului și a dragostei Dumnezeului nostru, ca să putem birui și schimba tot ce-i rău în noi și în viața noastră de oameni, ca și în noi să strălucească lumina cea mai presus de orice lumină a faptelor bune, spre binele și spre bucuria semenilor noștri și spre slava Dumnezeului nostru. Amin!

Părintele Sofian Boghiu

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț (Hozevitul) – 5 august

Sfântul Precuciosul Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, într-o familie de țărani foarte credincioși. Din botez a primit numele Ilie. Părinții lui mor de tineri, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria.

Tânărul Ilie se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!”. Cerând binecuvântarea duhovnicului, fericitul Ioan a intrat în obștea Mănăstirii Neamț în 1933. Era foarte tăcut, blând, ascultător și smerit.

În 1936, Ilie Iacob este tuns în călugărie cu numele de Ioan. Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, pleacă în Țara Sfântă.

După ce se închină la Sfintele Locuri și sărută Crucea Golgotei și Mormântul În 1947 este hirotonit diacon și preot în Biserica Sfântului Mormânt și numit egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului. Cuviosul Ioan Iacob a săvârșit zilnic toate sfintele slujbe în limba română, a tradus numeroase pagini din Sfinții Părinți; a compus un bogat volum de versuri duhovnicești, a înnoit chiliile și biserica schitului și, mai ales, viața duhovnicească din schit, ostenindu-se mult pentru primirea pelerinilor din țară, pe care îi spovedea, îi împărțea și le dădea sfaturi mântuitoare de suflet. Noaptea, însă, se nevoia singur, fie în chilie, fie ieșind să se roage pe valea Iordanului, încercând să urmeze, după putere, Cuvioasei Maria Egipteanca.

În 1952, Ioan Sihastrul și ucenicul său Ioanichie intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul. Din 1953, se retrag la o peșteră din apropiere, unde s-au nevoit 7 ani, în rugăciuni neînchinate, în privegheri de toată noaptea, în postiri îndelungate, în lacrimi neștiute.

În sărbători și posturi Sfântul Ioan săvârșea Dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peșterii și se împărțeau cu Trupul și Sângele lui Hristos, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, s-a împărțit cu Sfintele Taine, iar a doua zi și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în peșteră, iar la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestruciat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că Dumnezeu l-a numărat în ceața sfinților, pentru nevoița și sfințenia vieții sale. La 15 august 1980, a fost dus în raclă în procesiune, împreună cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, depunând sfintele moaște în biserica Sfântului Ștefan.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților în 1992, ca „Sfântul Ioan Iacob de la Neamț”, cu zi de prăznuire - 5 august, data adormirii. Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi! Amin!

Sursa: doxologia.ro

Taina Sfintei Spovedanii

de Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Pocăința-i Taină mare
Dată pentru fiecare,
Pentru tânăr și bătrân
Pentru slugă și stăpân,
Pentru cel de la amvon
Pentru cel ce stă pe tron.
Pentru turmă și păstori,
Pentru cei din închisori,
Pentru cel ce zace-n pat,
Pentru tot cel botezat.
Și precum ne-nvață Crezul
Spovedania-i botezul
Care spală, care curmă

Tot păcatul, fără urmă. (...)
Și câți sfinți și cucioși
N-au ieșit din păcătoși?
Care-au plâns și-au suspinat
Pentru orișice păcat.
Tot mereu, părinții noștri
Și părinții dragi ai voștri,
Post de post se spovedeau
Și mereu se-mpărțeau.
Ei nu amânau cu anii
Taina Sfintei Spovedanii,
Ci făceau cu pregătire
Sfânta lor mărturisire.

Și n-aveau atunci, ca noi,
Viață bună, ci nevoi,
N-aveau cărți de rugăciune,
Nici biserici mari și bune.
N-aveau preoți mulți în sate,
Dar vezi, nici așa păcate.
Nu cântau ca noi, frumos,
Ci trăiau după Hristos.
Nu spuneau din gură multe,
Ci doreau mai mult s-asculte,
Orice vorbă, orice sfat,
Le primeau cu-adevărat.